

Tat.

1. Polovica iz življenja / spisal Luis Sam

Leta 18xx in tudi že več let poprej
 je ležal v mestu W. polka planov.
 Zapovednik temu polku je bil pol-
 kovník Albert vitez T. i. k. Krasna
 vojaška postava, v času življenja
 in tudi življenja ^{vesela} željna! Da
 je bil ženskam priljubljen, je
 jasno. Ali moški spol ga je
 zavidal čez vse meje, ker je
 imel Krasno, preindovito Krasno
 ženo. To svojo ženo ~~ni~~ je ljubil
 z vso srčnostjo svojega srca. Tako
 strastno jo je ljubil, da je skoraj
 zblaznil od ljubezni do nje.
 Živel je v blesku, ker moral imeti
 obilno premoženje. Vsaj govorila
 se je, da ima nekje kam na
 Češkem ali Poljskem obširna po-
 sestva. O njej pa se je vedelo, da

izdaja vsakih pred-pred silno denar-
jev za bogate poatete. In kadar
je prišla v gledališče, je bila ob-
suta z dragimi kamniji.

Sploh ~~sta~~ sta pa dva človeka, ji
vela v hrupu, dajala koncerte,
vabila k sebi plemenitaje, ter
napravljala vsakih pred-pred sijajen
ples v svojih prostorih. V gledališču
in operi pa sta imela lastnot
ložo.

Kadar pa je polkovnik Albert
jezdaril na čelu svojemu polku
sedel na konju, s penami ^{polbeljenem}
~~in~~, ter plesal z ^{živahno ali jo} ~~si~~ ~~si~~
po tlatu in smijaje se po Drove
delil proti oknom, svoje bele
zobe kazajoč, ^{dejelo} se je v obič, de
jalo, da je to prečen človek.
Če se mu je pa časih pridružila
sedaj gospa, tudi na konju
sedela in opravljena v dolgo ja-
metovo obleko, ter mu jezdari-

la na strani, & in ko kečno obračala
 poglede na okrog, ^{dejala vella} se je pač tudi
~~dejala~~, da sta to dva preina, in
 prav zelo Krasná človeka.

V polku je služil nekaj nekav
 grof iz sosednje, ~~stuje~~ države,
 major Artur G. Smel je neizmerno
 bogastva, per veljal med
 prvimi veljaki v sosednjem kralje-
 stvu.

Zapustil je svojo domovino,
 ker je bil ondi prišel v nemis-
 lost pri dvoru. A nekaj je le-
 žal s polkom B. - C

I.

Bilo je pred pustom. Po strehah je
 ležal debel sneg in po oknih
 je mrav pisal naj Krasnějše
 rože. Siromak je bil revej te-
 daj, in smert v groznih podobah
 mu je prebila dan za dnevom.
 Ali osvoda nij imela usmiljenja
 s siromaki! Dan za dnevom so
 berlele snežene zvezdice izpod

ženke,
sre, ki pa ga je uničila, ker
pripravila, do preraške palice,
pripravila morda do - hudo del-
stva!

Ali, danes, ko je bil s številka-
mi preravnil svoje imetje, danes mu je
prišlo spoznanje v dušo, da je
obin bil vsa teja - izgnanega živ-
ljenja.

Edihovaje se je zgrudil ^{na} stol
ter, pekeli:

"Bog, kako si me poznal s to
ženko!"

Glavo si je naslonil na mizo in
s svojim srcem je pojeval svoje
srdice!

Krog njega pa je nastala tema
v ~~st~~ v kamini je bil vgasnil
ogrev, in hipoma se je ohladila
soba, da je bilo mraz v njej.

Ali polkovnik tega nij čutil
Kotrajnji ogrev je ^{zorel} plapolal po
v njem, in strasti so ^{mu} razsejale

le po duši! -

* * *

Ta čas
 Med tem pa je bila Helena v
 svoji sobi. Bil je to kraj, kakor
 vzel iz katke arabške pravljice!
 Sredi njene polne svetle in je-
 lenja! Po steh pisane tapete, in
 po sobni opravi razposeljenost
 polno piske, drobenjavse, ki jo žen-
 ska kava pada nabijati kroz se-
 be, in kateras nima drugega na-
 mena kakor da moti oko in
 da plane mnogo denarja! V mali
 beli peči v kotlu je pojemal ogenj,
 ali vendar je bila prijetna gov-
 koba razširjena po vseh pro-
 storih!

Helena pa je šumela po tapetah
 v dolgej, sirotnej, svetlatej obleki.
 Bila je uže pripravljena za ples,
 ki ga je bil v isti večer, kakor vsako
 leto, pri governerji. Krasna
 ženska je bila! Dasje po se ji
~~nisipali~~ na beli filnik; med

njimi pa so se ji, kakor isto, leskotali dragi pisari. Obzreval se ji je jarih v prečudnem ognju in v ~~viesi~~ ^{si} ~~sti~~ jej kar plambeli! Obleka krog pasu pa je bolj odkrivala, kakor zakrivala krasoto ~~in~~ njenega telesa.

Hodila je bolj po mehkih papirih, ter sedaj po sedaj v jarkalu pogledovala po svoji podobi, ter občudovala samo sebe, kakor je uže tako navadna pri ženski.

Pri malih peči, v mraku skoraj, ker jarki postilnice na mihi stojete so ga le medlo gadelvali, slonil je grof Artur, Glavo si je bil naslonil pri peči na rob, roki pa si dejal cez pasu, ter tako, kot kip, zamisljeval ^{Knj^zesna} ~~se~~ stal! Samo pu in pau jiril mu je bliskaj v ovesa, ter gadel ujo, jend prijateljstvo!

Bil je prijatelj polkovni Kov, ter je pogosto ma zahajal, vs

hiša njegovo. Tudi danes je bil prišel, da bi ju spremljal na bal. In pa je Polonel, ker bil sam z jeno svojega prijatelja! Molical je!

Končeno pa je Helena obstala pred njim, in dejala skoraj ~~stoto~~ iznu.

"Prevedati vam moram, grof, da ste danes zelo dolgočasni!" Jaspard je obrnil pogled proti nji.

"Kaj bi govoril, premilostljiva? Tiste vsakdnevne fraze, katerih bodete danes še na ^{stotero} ~~stotero~~ prebrskati morali? V mojih nazorih govoriti, tega pa mi ne dovoljujete, premilostljiva! Torej rajši molčim!"

In molical je. Ona pa je zopet pričela hoditi, in življenje se je vnelo v njej in sedaj pa sedaj jej je prsa dvignil globok vzdih.

"Ali ne žubite, gospod major," in zopet je obstala pred njim,

da je naše življenje pilus —
pusto in dolgačasno!

„Kakor se vredi do življenje!
Mnogo je tudi ležice na najorih,
po katerih živimo!“

Im lenot je pogledil z roko
na bela čela in krog drobnih
ustnic se mu je naredila pa-
firična proga.

„Vi, gospa, si morda ne veste
vrediti življenja! Bog ve! Morda
tudi pravih najorov nimate!“

Zopet je obmolknil in gaspa-
na gledal za njo, ki je jezno
odhvela po sobi.

Pa prišla je zopet k njemu,
in z razžarjenim licem, dejala:
~~sedito:~~

„Mon dieu! Arthur, govorite
sedaj s — svojih najorih!“

Dnemu pa se je dvignilo čelo
in blede lice se mu je na-
polnilo s krevtjo. In dejal je
s presudno mehkim glasom:

"Kot vood, Helena, naj vam po-
vem, - da vas ljubim! Ali vsaj
ste ^{že} ~~pa~~ vedeli posreji!"

Tu molče je stala pred njim
in ~~frapla~~ ^{teló} se jej je preslo.

"Tu vidite, moji nazori, ~~ot~~
življenju po ~~pile~~!"

Obraz mu je postal nekako de-
moničen, v oko pa mu je šinil
moker blešč. Kakor Mefisto je
bil videti, ko je slo nél ob peči,
ker je malo počó gladil si brado.

"Moji nazori milobivna po ~~pile~~!
Človek živi, kakor si ravna sam ^{na} sre-
di svoje življenje! Tu življenje
je kakor neizmerno ^{nebo} ~~morje~~ in
mi smo ~~vezde~~ ^{nebo} ki plavamo po
njem. ~~Kratke~~ je nam ~~čas~~ čas
in problem moramo ugasniti in
popel smo in brez sledu izjine-
mo! Ker pa je naša ~~osoda~~ ^{osoda} ~~haka~~
~~bi bila~~ v istini nes pametno, ako
bi si še ~~pedi~~ življenja ne skušali
slepšati, ako bi tega življenja ne

ne živali kolikor naj bolj mo-
goče! Ker potem ^uugas nemo in
izginemo brez sledu! Mlaven pri
smrti le koliko velja, kaj je
^{no}žil! Tu bedak je vsak, kdor je
nesrečen, ako je lahko srečen -
ker potem, vidite, ^uugas nemo in
izginemo brez sledu! Moji nayo-
ni po ti, da si jočem preči, kjer
koli se mi prikáže, in da krgan
rože, kjer koli mi evet^o - ne me-
nč^o se ^{za}ključih plot^o in ključih
pravice! Ker jlo ven le koliko
velja, kaj ^užije!

Mirno j^o je govoril saban^o ~~ste~~
te besede, kakor da bi j^o pravil
vsak danjega kaj pripovedoval.

"Tu sedaj, milo ali va, sedaj
vam pa moram povedati, da ste
vi k mojej preči neogibno po-
trebni. Tu ker po stvari take, po-
vedati vam moram j^o, da vas
kotem priporil, ker vas pribo-
viti moram! Bedak le je ne-
srečen, kjer je lahko srečen!"

da bi si pridobil denarja, ker njej ^{ohranil} ~~ni~~
~~moč~~ mehko brezskrbno izvoljenje, - njej
kateri ga je v istem trenutku zata-
jila. Ker isto pozabila!

Ko pa se je bil grof Arduo napil
njenih poljubov, ^{prislonil} ~~se~~ zopet prislonil
k njej, (se naslonil) ob njem pob,
ker gledal ~~preparat~~ in trudno proti
stropu.

In ako vprašate, Helena, kaj
~~AA~~ boče iz tega, in koliko časa ~~AA~~
ostaneva skupaj, moram vam po-
vedati, da sam ne vem! Človeško
srce je ljudno prozno. Sedaj vplambi
ljubezen v njem, ali hipoma pride
vihar in ^ugasnjeno je vse! Mogoče
je, da mi čez noč ^uveč ne dopade
krasna vaša podoba, Helena, in
morda mi čez noč ^ugasne ljubezen
do vas - ker ~~u~~ ^usem moj prenikla,
moj sedaj njsi, in malo me skrbi,
kar skriva prihod njsi v svojem
krilu! Ali koliko vam povem, da se -
daj, ko je pričenem dolgočasiti pri
vas, da sedaj vas lahko spustim

večer plonel pa pri peči, in da nij
skoraj pesedice spregovoril!

"N^{ovo} istini - ničesar nij govoril!"
In Helena je zavila lahko oblečeno
svoje ~~truplo~~^{težo} v bogati baštiki.
Potem pa so se odpeljali na
ples.

II.

Tiste dni je bil guverner v B.
knez A., pri dvoru močno priljubljen
plemenitaš. Bil je ud stare, podovine
in se mlad. Njegov je bil z mladost,
a ne Krasno aristokracijo, ki pa
je bila v porodu z domačim pla-
darjem. Pa dobo mu je prinesla
veliko bogastvo, in silno - Karijero.
Uže sedaj je bil Knez A. vlasni-
zastopnik v skoraj naj lepšij deželi
domače države. Ali prihodnost mu
je obetala še bog ve Kaj.

Pri guvernerji je bil poraj tuda
večer veliki bal. Posabljeno je bilo
vse, kar je ^{v B.} kolikaj imenitnega
imena nosilo. Vse je prišlo, ker se
berlo po švicah, jasno razsvetljenih

prostorih. Prišlo je tudi mnogo vajah
 s pesnik oblekah in s pilno nama-
 ganimi lasmi. Prišli pa so, da so
 se pri buffetu najedli, ter si ^{celi} ~~si~~ ^{polni} ~~si~~
 žepi s sladkarijami

Krog polnoči pa je plesal kralj
 kotiljon. A sedaj se je ^{god} ~~priznalo~~, da
 je domaši princezinja med plesom
 odparal kinc, katerega je nosila
 krog viskega vrata. Kinc, ki je
 veljal ~~stojno~~ ^{priljubeno lepo} premoženje, in ki je
 tudi večer vzbujal zavoljo preindne
 krasote ~~neizrecno~~ ^{veliko} obindovanja, in
 tri ženskem spolu tudi prej merno
 nevolji vosti!

~~Polkovnik~~ Albert Takoj je ponchal
 ples in guverner sam je prihibel, da
 je dragocenost pobral. Polem pa jo je
 odnesel v sobane, katere so se iz
 plesnih dvoran dalje vlekli.

Polkovnik Albert je plesal kotiljon
 s svojo ženo Heleno. Graf Arthur pa
 je vodil ples, in v istini spretnješe
 kot svoje eskadronce. —

z njim, ker zašepetala tako, da je žula
samo njegovo uho:

„Moj, moj je postal dolgočasen bedak!“

„Bedak je vsak, kdor ne išče pre-
je, kjer jo lahko najde!“

Blistk iz njenih oči - in mo-
ral jo je zapustiti: sredi, dovrane, ter
odhiteli po drugo plesalko.

Polkovnik pa je sedel sam, s tem-
nim srcem. Ali godba je pirlala
melhke, lahkoživne melodije, kabare
so se puhlo gibale po dolgih prostori-
nih. Vse je le življenje, dihalo,
a le on sam, le on sam je nosil
pekla v svoji duši. Kaj boče storila
Helena potem, Helena, ki mu je
bila življenje, edino upanje, in njegov
duši glavni sleber? Ali ga boče za-
pustila morda! A to nij mogoče, to
bi pregrozno, prestrašno bilo!

Ko pa je zopet sedela na njegovej
strani, se je s strastjo nagnil k njej
„Helena v istini, kaj bi počela
če postanem jez nič-perač?“

Kako žudno se je žula pa beseda
v sredi tega bogastvo krogi in krogi!

11
a polkovnik Albert je se vedno stal
v zatisju pri oknu, ter mislil in
mislil. On mislil je na daljno Ame-
ritko, na pobeg čez mejo, na novo
življenje v Klujini, na novo srečo,
na novo bogastvo. Tedaj pa si je
izbral vse dobre lastnine iz svoje
ga preca, in ko je od okna zopet
stopil med hrup, mu je počival
mir na blestem obrazu. Ali bil je
to mir ljudske ^{nost.} ~~boje~~!

Graf Arlun pa je vodil Tedaj Heleno
po dozirani in govoril sladko žujo. Ona
pa je sesala vse trup njegovih besed.
Opazil ju je polkovnik Albert.
Ali opazil je tudi njene poglede,
opazil srečo njegovo, opazil gorčice
njeno lice - in kakor blisk ^{ga} ~~mu~~
je presinilo ~~dušo~~, in podobe mrčine
in prusne so se mu vzdigovale iz
vseh kotov tamne duše. Kaj ji go-
vori tako veselo? On ali je bil
slep, dosedaj, da ni opazil, če mu
~~da~~ je pa graf zahajal vsak dan
v hišo? On je ni več bogastva, ^{hoče} ~~ga~~
ona ~~se~~ zapustiti! In kom bove pla,

če ne s takim človekom? Neizrečena bo-
lest mu je preobdala dušo, in le-
to je žubril, da mora gornjo iz tega
mesta, Tu picea takoj! jubri!

Ko pa je v duši poril se tako,
^{nij} se mu na jasnem obrazu ~~ni~~ vi-
delar naj manjša meglica. Sredi
hrupa je slal, in znanci so se
vsipali krog njega, ker mu prijazno
sliškali poto. Krasne ženske pa
so ga kokedno opajovale - ali Da-
nes brez vsacega veseha.

Ko pa je godba zopet zaigrala,
~~ni~~ hitel iz dvorane. V gostih pro-
storih mu je bilo pesno postalo,
da nij mogel prenašati ne hrupa,
ne sladke govorice. Pretil se je to-
rj iz dvorane, ker odhitel pot
dolgem hod^{nika}. Dospel je do odprtke-
ga okna. Ondi se je naslonil, ker
zrl v mrak, v noč, na snežene
strehe in na ledene puce, vise-
če od kapov. Tu žubril je, da je
sam taka ledena stvar, ki je naj-
manjša osoda odbije, ker pahne

v prozoru, nad katerim vedno visi. —
 „Kaj je osvoda? ^{mimral je} ~~je goščeval~~, človek
 si jo sam naredi, kakor si hoče! In
 kdo je se moral ~~stven~~ danes, ko je
 svet soliko in soliko stoplejše star?“

V mislih je odšel od okna, in
 v mislih odšel tudi prv^a vrata.
 Hotel je sam biti. Hotel je hrupa
^{miti} ~~stiti~~. Odšel je prv^a ^{miti} vrata
 ter stopil v sobo, katera ~~se~~ razsvitlje-
 na mu bila. Ali luna je sijala sko-
 zi okno in opazil je, da je zašel
 v del^o ~~o~~ sobo ekselence. Tu je bila
 pis^l ~~o~~ miza in vse polno, aklor
 je ležalo po njej. Med njimi pa
 je ležal tudi Mini, ki je bil pri
 plesu odpadel princesinji. Kakor
 solze, svile in jasne, ^{tbl} ~~so~~ lestek-
 li dragi kamni, ko so padali
 luni in žarki na nje. In kakor
 vroče viskre so ji vile se polje v
 dušo njegovo! Tu je ležalo premo-
 ženje pred njim in „le bedak bi
 me pograbil po pešilni se veji.“
 In kdo ga je videl, kdo je mislil
 sedaj se na ta kinč! — In pokra

se mu je stegnila, stegnila in preof
obraz mu ststopila zapruga, ki brez
poglaske živeti nij mogla. [V istem
trenutku pa je bil oberst Albert
poslal pat, prav vsaki danji pat!

Ho pa je zopet stopil med ple-
salec v svilni dvorani, ^{prival} (mu je na
bledem obrazu mir ~~stegnila~~, in
na visokem čelu ^{je} kraljevala za-
dovoljnost. Tu takoj se je pri-
družil ženskem krogu in pričel
govoriti takšno lahko govorico
ki se sama ob sebi ^{siplja} ~~stegnila~~ iz-
ust, brez jedra, in kakor penastol
~~napredno~~ glato.

Se le v poznej noči se je dvorana
izpraznila. Pogostili so svilne luči
in gostilni so ošili zaspani in trudni.
Aha vendar speni! -

III.

Prišlo je jutro. Gosta megla je
ležala po ulicah, ser pokrivala vse,
tako, da se je komaj videlo korak
pred se. Prav zgodaj je že bilo, ko je
uže bil vsdal poročnik Robert Fr.
Kuo, kar je na vse jutro podaril

svojemu stvarniku, ~~pa~~ ^{je} bila silno po-
 bata kleber! Potem pa se je počasi
 napravil, predikal vse svoje žepo,
 premedel z roko razmršene lase na
 glavi, ter končno uperl oči na
 strop in mislil. Misli se pa po mo-
 rate tužne, ali vsaj neprijetne
 biti, ker krog ustnic se mu je na-
 redila pobeza nejevoje.

„Oj to je protkleba psoda, v isti-
 ni protkleba!“

Potem pa je pričel žvižgati in
 hoditi po sobi.

In ko je ~~prav~~ pluga, uboga stvar,
 prišel, da bi predil obleko, ^{razčudil} se je
 močno ~~čudil~~, videč svojega gospo-
 da v obličenoga. ~~da~~ pa se je
 žalostil nad njim, da pride tako
 pozno. In vic je pograbil, ter ga
 vrezal čez pleča. A pluga je dobro
 poznal to vreme in vedel, da je
 gospodu poročniku pošel denar
 in da od tod izvira hudobna nje-
 gova čmernost. Kaj je hotel? Po-
 terpeti je moral!

ulici k židu, skopniku, ki mu
 je v teh stiskah življenja je
 mogoče bil pomagalec, ^{to} se ve
 da za velikanske procente. Ali se
 je moral tako ali tako vselej
 ope poplačati, ako ni hotel
 sina spraviti v nečast in pramo
 to.

Neizmerno prijazno je sprejel
 Lazar ~~XXX~~ mladega vojaka, ker
 mu delal poklone, kakor da bi
 si on hotel kaj izposoditi ^{si} pri
 mladem človeku.

Trnje je bil rajtenant prišel
 za pero, da bi podpisal dolžno
 pismo, ker se zavejal s jasnost
 besede, toliko in toliko posojila
 Lazarju ~~XXX~~ v tem in tem času
 poravnati, in ne je iskal žid
 denarjev, da bi jih ječaje od-
 štel dolžniku v roke, kar se
 zanjejo v prvij sobi Koraki in
 glasna gorovica.

Nekedo je bil hitro vedel

Dali ja

Ali pri slugi strojno poprašal, lahko z "gospodom" govoriti?

"Vrag! to je moj polkovnik, da bi ga tisto strel zadelo!"

Na poročniku Robert je zgrdo klebrijo vrgel pero iz roke, pogrnil dolžno pismo, ter planil v stranško sobo, se ondi skrtil, ter priperl duri za soboj.

Tarkoj za njim pa je k židvu vstopil človek, nevsiaško obličen. Bil je polkovnik Albert. Plašno se je ogled po sobi obkrog in potem ga je vprašal, ja plaš sama.

ko je židva prikredil, ^{Da sta sama,} vprašal je še vselejše:

"Ali me poznate?"

Lazar se je zvijal kot korce, a krog ušnic se mu je nabral zoid smehljaj.

"Bog! Bog! kd² ~~ste~~ ^{more} vsakega poznati! Jaz vas ne poznam, gospod; prisejem, da vas nisem poznal, nič videl ^{se} nikedar! Sploh

pa ~~jaz~~ ^{jaz} ni bogat ne poznam, s kom^{er} kupinjem; ni bogat, ^{to} mi lahko verjamete!

~~jaz~~ ^{jaz} potrebujem denarja!
"Bog! moj Bog!" Kdo paasih denarjev ne potrebuje? Se kralji in cesarji jih potrebujejo paasih!"

~~jaz~~ ^{jaz} potrebujem mnogo denarja, na pisovce!
"Dobi se dobi!" pri meni se Dobi! na pisovce se dobi!" Se ne, ~~da~~ če se mi da mala, prav mala varnost! Dan danes so slabi časi!"

Oni pa je bil izlekel med tim zavidek iz svojega žepa, ker ga pred ljudom razvil. Dragi biseri so se zalesketali, da je skopuh od samega zavidanja skoraj olesnil.

"Moj bog! kakva vrednost!"
"Z umazani mi sovijim persti je premetaval biser za biserom, ga obračat proti živci, se hotel tejo njegovo in potem razul jobe kakor divja peca, kateri si vergel kos mesa pred gobec. —"

„To je štalo solja, preden ste pre-
milo slivi iztergali to dragocenoost!
Po mojem mnenju je ni ženske,
ki bi dala tak kinc volno iz
rok!“

„Pustiva to! Koliko mi daste vi?
In koliko birjate vi?“

„Petnajst pisoi goldinarjev!“

„Jest vam dam šest pisoi!“

A ko je oni pograbil per hotel oti,
zatulil je leba:

„Vsem pisoi, pri moji duši, več
ne morem! Imejte milost z mojo
dušo! Več ne morem!“

A naredila sta deset pisoi in
polkornik je spravil denar, ter od-
šel, kakor da bi ga bil pis
otnesel!

Lazar pa se je zagledal v kinc

„To bom vse lepo razbili, in na
drobno popet poslali med svet!“

On mel si je po ke, per preračunal
svoj Lobicick.

„Da je stvar ukradena je jasno
jasno, kakor nebo pri lepem vreme-

mu! Ali Lazar N. je časih tudi slep, slep in sudi gluh, kakor tvojja kupčija! ha! ha!

Tedaj pa je stopil iz sosednje sobe poročnik Robert. Jid je bil isto pozabil na njega. Ali sedaj je hlevsko pograbil kinci, ter ga bliskoma vtaknil nekje v predal pri mizi.

Ali onimuje se je v prvem trenutku dozdevalo, kakor da je že videl nekje je kamne, se bisere; pa kje? Ali čemu si glavo beliši? On lahko dušno je podpisal svoje dolžnost pismo, vzel denar mu naštel, odšel domu, ter se zopet položil v posteljo, da si se odškodoval za neprespano jutro.

Probi dvanajstem pa sta pribrumela mu v sobo stotnik F. in lajtenant Voldemar S. On s krikom in hrupom sta ga prebudila iz serdga spanja.

„Lloveče ti piš, kakor da bi večeraj pri guvernerju plesal ne bil!“ je kričal stotnik.

„On kakor da bi na svetu

avditorjev in ječ ne in Kajemals
ne bilo! je pristavil lajttenant.

Robert pa si je mel oči, ter
s plehovinami pogledaval prijatelja:
'lema me budita, hudiča! In ta-
ko zgodaj; danes, ko nimam ničesar
opraviti?!'

'Silovite peči se goče, in spabi ni
varno, je dejal stobnik skrivnostno.
Vse mesto je vskipelo in ti-spiš,
je kričal lajttenant.

'Povejla mi, jesar želida?'
Ali imaš jisto vest, bilo vsek? je vpra-
sal patelično stobnik.

'Nikari me mučiti!'

Vidiš, je odgovoril Voldemar, stvar
je pate. Včeraj na plesu pri guver-
nerju se je ijversita prav vsakdajna
Tabvina!

'Tabvina!'

'Tisti kinci, paj ves, ki je bil odpa-
del princesinji - je ukraden in danes
ga ni. In sedaj ga išče policija.'

'In sedaj se vpraša, je pristavel stobniko
kdo da je med politko plemenitimi
lumpi največi; kdo da je pat?'

Sedaj pa je lajttenant Robert

Kakor besen planil je svojega ležišča
ter v svojo obletko. Iz obzra pa
mu izginila kri in besedice ni mo-
gel spregovoriti.

Tolem pa je jecal:

„Rossim poberpita! To je pregrozno,
pregrozno! Ni mogote! Toraj kat!
Oh kat ilovek! Poberpita, vse vama
pocent! Toraj kat!“

*
* * *

Poludne tistega dne je bil prišel
polkownik Albert domu. Tedi dan
se ni ^{bil} videl svoje soproge, ki je po
vsakem plesu dolgo, dolgo spala.
Sam je jedel, in da Helene ni bilo
kmizi, se mu je isto naravnost
videlo, kako da se povprašat ni
po nji. Ali vsaj je moral je
tudi druge stvari premišljevati,
ker jez noi je hotel potegniti
jez mejo, v varni kraj. Bndi pa
je hotel pricatovati Heleno. Če bi
ja njim ne marala priti, to mu
je v misli ni prišlo.

So jedi se je prodal v svojo

sobo, da bi ji ^{na-}pisal list. Pismeno
ji je hotel povedati vse. Kol
pa se je pripravil pisati, dobil je
na mizi je pismo, pismo od svo-
je žene.

Takoj ga je odperl, ter bral:
Albert!

Pisмено ti povem, da te več ne
ljubim. Tvoj pa te ne ljubim,
pilo bi vedelo nasproti, ~~ako~~ ^{če} bi
se dalje pri tebi ostanala. Podala
sem se poraj za možem, ki
ga ljubim. Vskazi me ni vari!
Ljubcezen se usiliti ne da!

Helena.

Planil je kviško, divjal po sobi,
divjal s sobo Helenino, - a prazna
in zapuščenost je bila! Predirjal je
stanovanje, premedaval vse, kar
mu je prišlo s pot, in potem se
jednokrat prebral nesrečni list,
kerko za kerko. Pod mu je obledel
celo, a duša je onemogla pod
strašnim odarjem. Zgajje se je

vsedel v stol in kakor blazen
 zrl pred se, zrl in zrl, ser
 r poki kerjevitih stiskal list hu-
 dobni. Dolgo, dolgo je tako sedel,
 in besede ni mogel spregovoriti
 " Sedaj si tak, goljuf! In sem
 ne ves čemu!"

Konec no pa se mu je odperlo
 serce. Prebreslo se mu je sruplo, in
 moj, ki je toliko krat na bojiščih
 smrti gledal v oko, je jokal,
 prebatal polze kakor oholi.
 In v solzah ga je videl pluga,
 ki je prišel povedat, da iaslniki
 od polka poslani z njim govoriti
 želijs.

Obisal si je obraz, ser pricakova-
 val polka poslance. Kaj so hoteli?
 Gotovo kakor neslana malenkost!
 In ravno sedaj morajo priti!
 Ki oni so stopili, pobo. Bili so
 stiri znani iaslniki, a vodil jih
 je stari major vidaj L.

Zaspamo ni trudno jim je polkoo
 niti stopil nasproti, ser jih leno

pozdravil.

„Jesar želite gospodje?“

Glas mu je bil čudno tih, kakor
iz groba doneč.

Poslanci pa so se vojásko poru-
vili v versto. Major si je pogledil
z roko jelo, ter dejal skoraj s žo-
dregi:

„Gospod polkovnik! polka častništvo
nas je poslalo!“

„Tu jesar hvie častništvo mo-
jega polka?“

Tu žerl je jez nje, bija v kol, kakor
da bi bil sam v pobi.

Staremu govorniku pa so se na-
pravile debele kaplje na jelo, ter
mu pite jez lice.

„Gospod polkovnik! polka čast
je jilno ostrunjena v bila!“

„Jas mojega polka!“

„Da, čast vesicega polka!“

nekaj časa ^{prezorne} vlada pihoba.

„Govorite, gospod major!“

„Med častniki našega polka - je
suh!“

"Tad!"

In polkovnik se je shrél in obraz mu je postal skoraj je bolj bled.

"Vsakdajen tad!"

"In kako to?"

"Včeraj pri guvernerju je bil vkraden kinc in ukradel ga je jasnik - našega polka!"

In ko polkovnik ni ničesar odgovoril je major se dejal:

"Danes gjenkraj je prodal ta kinc pri znanem skopuhu - in sedaj ga je videl nekdo ijmed nas!"

Kakor okamenjen je stal polkovnik in na obrazu se mu ni premaknila ne jedna pierba. Počas, mehanicno je govoril ja onim:

"Nekdo ijmed vas!"

"Da peci je jasna! Tu sedaj mislimo mi, gospod polkovnik, da mora umreti, da se mora koniat: samega sebe!"

"Tako se mora zgoditi, tako se mora zgoditi!" je mermral Albert in polem se dejal:

"Ali mi imate se kaj povetati, major?"

„Ničesar več!“

„Prepričani bodite gospodje, da bodem vse storil, kar mi je v moči, da se opere jasni polkova!“

Tu blagovno jih je spremljal do vrat. Oni pa so potekli odšli. Po stopnicah hiteči pa so obračali oči jeden proti drugemu.

„Jalostna osoda! so zdihovali.“

Tko pa so stopili iz veže na vrata pred hišo bilo je že skoraj mrčino. Tedaj pa je zgoraj v stano vanjih povil plah ter se vollo po poslopju razlegat.

„Polka jasni je oprana!“ je viknil major, potem pa hitro odšel s tovariši.

Polkovnik Albert pa je tedaj ležal na tleh v pojoj pobi in srce je imel prestreljeno. A prestrelil si ga je bil z lastno pojojo roko! —

*

* * *

Helena pa je bila pobegnilec z grofom iz meje. Iz nekaj let pa se je zopet prikazala v B. in ples v družbi pri letnega, a silno bogalega.

20
Angleža. Hobela je bil, njegova
žena, ali ovel je šerdil, da to ni
res. Pa je je bila tudi istina, vsaj
jez malo led je bila udova! Tedaj
ka je živel v glavnem slovnem
mesku pod jensko, ki ni videla
nikatke moralne zavesti več. -

